

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 29 lipca 2024 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Decyzja 2013/488/UE – Informacje niejawne –
Świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego – Cofnięcie świadectwa –
Nieujawnianie informacji niejawnych stanowiących podstawę cofnięcia – Artykuł 47 Karty praw
podstawowych Unii Europejskiej – Obowiązek uzasadnienia – Dostęp do akt –
Zasada kontrydiktoryjności – Artykuł 51 Karty praw podstawowych – Stosowanie prawa Unii

W sprawie C-185/23

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie
prejudycjalnym, złożony przez Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (najwyższy sąd
administracyjny Republiki Słowackiej) postanowieniem z dnia 28 lutego 2023 r., które wpłynęło
do Trybunału w dniu 22 marca 2023 r., w postępowaniu:

protectus s. r. o., dawniej, BONUL s. r. o.

przeciwko

**Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmavanie rozhodnutí Národného
bezpečnostného úradu,**

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes, L. Bay Larsen (sprawozdawca), wiceprezes, A. Prechal, K. Jürimäe,
C. Lycourgos, T. von Danwitz, F. Biltgen, Z. Csehi i O. Spineanu-Matei, prezesi izb, J.-C. Bonichot,
S. Rodin, P.G. Xuereb, J. Passer, D. Gratsias i M. Gavalec, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 stycznia
2024 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu protectus s. r. o. – M. Mandzák, M. Para i M. Pohovej, advokáti,

* Język postępowania: słowacki.

- w imieniu Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu – L'. Mičinský, M.M. Nemky i M. Rafajová, advokáti,
- w imieniu rządu słowackiego – E.V. Larišová, A. Lukáčik i S. Ondrášiková, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu estońskiego – M. Kriisa, w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu rządu francuskiego – R. Bénard i O. Dupra-Mazaré, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Rady Unii Europejskiej – I. Demoulin, N. Glindová, J. Rurarz i T. Verdi, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – Ş. Ciubotaru, A.-C. Simon, A. Tokár i P.J.O. Van Nuffel, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 16 maja 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 47 i art. 51 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „Kartą”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między protectus s. r. o., dawniej BONUL s. r. o., a Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu (komisją Rady Narodowej Republiki Słowackiej ds. kontroli decyzji krajowego urzędu bezpieczeństwa, zwaną dalej „komisją ds. bezpieczeństwa”), który to spór dotyczy oddalenia przez komisję ds. bezpieczeństwa wniesionego przez protectus odwołania od decyzji Narodny bezpečnostný úrad (krajowego urzędu bezpieczeństwa, Słowacja, zwanego dalej „KUB”) o uchyleniu poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego i świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego, których posiadaczem był protectus.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motyw 3 decyzji Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. 2013, L 274, s. 1) głosi:

„Zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi i w zakresie, jaki jest niezbędny do funkcjonowania Rady [Unii Europejskiej], w przypadkach gdy właściwe organy, pracownicy lub wykonawcy z państw członkowskich wykorzystują [informacje niejawne Unii Europejskiej (zwane dalej »EUCI«)], państwa członkowskie powinny przestrzegać przepisów niniejszej decyzji, tak aby każda ze stron mogła mieć pewność, że zagwarantowany został równoważny poziom ochrony EUCI”.

4 Artykuł 1 ust. 1 i 2 tej decyzji przewiduje:

„1. Niniejsza decyzja określa podstawowe zasady i minimalne normy bezpieczeństwa służące ochronie EUCI.

2. Te podstawowe zasady i minimalne normy bezpieczeństwa mają zastosowanie do Rady i [Sekretariatu Generalnego Rady (zwanego dalej »SGR«)] oraz przestrzegane są przez państwa członkowskie zgodnie z ich krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, tak aby każda ze stron mogła mieć pewność, że zagwarantowany został równoważny poziom ochrony EUCI”.

5 Artykuł 11 ust. 2, 5 i 7 wspomnianej ustawy stanowi:

„2. SGR może na podstawie umowy powierzyć zadania obejmujące EUCI lub wiążące się z dostępem do tych informacji, ich wykorzystywaniem lub przechowywaniem przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą lub inną, zarejestrowane w państwie członkowskim [...].

[...]

5. [Krajowa władza bezpieczeństwa (KWB), wyznaczona władza bezpieczeństwa (WWB)] lub jakikolwiek inny właściwy organ bezpieczeństwa każdego państwa członkowskiego zapewniają, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, by wykonawcy lub podwykonawcy zarejestrowani w tym państwie członkowskim, będący stronami umów niejawnych lub niejawnych umów o podwykonawstwo i którym niezbędny jest dostęp w ich obiektach do informacji niejawnych o klauzuli tajności CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL lub SECRET UE/EU SECRET podczas wykonywania takich umów lub na etapie poprzedzającym ich zawarcie, posiadali świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego (SBP) na odpowiednim poziomie klauzuli tajności.

[...]

7. Przepisy dotyczące wykonania niniejszego artykułu znajdują się w załączniku V”.

6 Artykuł 15 ust. 3 lit. a)–c) tej decyzji stanowi:

„Państwa członkowskie podejmują – zgodnie ze swoimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi – wszelkie stosowne działania w celu zapewnienia przestrzegania niniejszej decyzji, podczas wykorzystywania lub przechowywania EUCI, przez:

- a) pracowników stałych przedstawicielstw państw członkowskich przy Unii Europejskiej, a także delegatów krajowych uczestniczących w posiedzeniach Rady lub jej organów przygotowawczych lub biorących udział w innych działaniach Rady;
- b) innych pracowników administracji krajowej państw członkowskich, w tym pracowników oddelegowanych do pracy w tej administracji, gdy pełnią oni obowiązki na terytorium państw członkowskich lub poza ich granicami;
- c) inne osoby w państwach członkowskich, które ze względu na pełnione funkcje posiadają odpowiednie upoważnienie do dostępu do EUCI [...].”

7 Artykuł 16 ust. 3 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2013/488 brzmi następująco:

„W celu wykonania art. 15 ust. 3 państwa członkowskie powinny:

- a) wyznaczyć KWB [...] odpowiedzialną za zabezpieczenia służące ochronie EUCI, tak aby:
 - (i) EUCI znajdujące się w posiadaniu jakiegokolwiek podmiotu krajowego: departamentu, organu lub agencji, bez względu na to, czy jest to podmiot publiczny, czy prywatny, i czy znajduje się w kraju, czy za granicą, były chronione zgodnie z niniejszą decyzją”.

8 Załącznik V do tej decyzji, zatytułowany „Bezpieczeństwo przemysłowe”, stanowi w pkt 8–13:

„8. SBP wydawane jest przez KWB lub WWB, lub jakikolwiek inny właściwy organ bezpieczeństwa państwa członkowskiego w celu zaświadczenia zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, że dany podmiot prowadzący działalność gospodarczą lub inną jest w stanie zapewnić w swoich obiektach ochronę EUCI odpowiadającą określonemu poziomowi klauzuli tajności (CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL lub SECRET UE/EU SECRET). Świadcstwo to przedstawiane jest SGR, jako instytucji zamawiającej, przed dostarczeniem EUCI wykonawcy, podwykonawcy, potencjalnemu wykonawcy lub potencjalnemu podwykonawcy lub umożliwieniem im dostępu do EUCI.

9. Przy wydawaniu SBP odpowiednia KWB lub WWB przynajmniej:

- a) ocenia integralność podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub inną;
- b) ocenia własność, kontrolę lub możliwość wystąpienia niewłaściwego wpływu, który można uznać za ryzyko naruszenia zasad bezpieczeństwa;
- c) ocenia, czy podmiot prowadzący działalność gospodarczą lub inną stworzył w obiekcie system bezpieczeństwa, który obejmuje wszystkie odpowiednie środki bezpieczeństwa niezbędne do ochrony informacji lub materiałów niejawnych o klauzuli tajności CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL lub SECRET UE/EU SECRET zgodnie z wymogami określonymi w niniejszej decyzji;
- d) ocenia, czy status bezpieczeństwa osobowego kadry zarządzającej, właścicieli i pracowników, którzy mają mieć dostęp do informacji niejawnych o klauzuli tajności CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL lub SECRET UE/EU SECRET, został ustalony zgodnie z wymogami określonymi w niniejszej decyzji; oraz
- e) ocenia, czy podmiot prowadzący działalność gospodarczą lub inną powołał pełnomocnika ochrony, który jest odpowiedzialny wobec kadry zarządzającej za egzekwowanie obowiązków dotyczących bezpieczeństwa w obrębie tego podmiotu.

10. W stosownych przypadkach SGR, jako instytucja zamawiająca, powiadamia odpowiednią KWB/WWB lub jakikolwiek inny właściwy organ bezpieczeństwa o tym, że na etapie poprzedzającym zawarcie umowy lub do wykonywania umowy wymagane jest SBP. SBP [...] [jest] wymagane na etapie poprzedzającym zawarcie umowy, jeżeli podczas składania ofert mają być dostarczone EUCI o klauzuli tajności CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL lub SECRET UE/EU SECRET.

11. Instytucja zamawiająca nie zawiera umowy niejawnej z wybranym oferentem, zanim nie otrzyma od KWB/WWB lub jakiegokolwiek innego właściwego organu bezpieczeństwa państwa członkowskiego, w którym zarejestrowany jest ten wykonawca lub podwykonawca, potwierdzenia, że wydane zostało, jeśli istnieje taki wymóg, odpowiednie SBP.

12. KWB/WWB lub jakikolwiek inny właściwy organ bezpieczeństwa, który wydał SBP, powiadamiają SGR, jako instytucję zamawiającą, o wszelkich zmianach dotyczących SBP. W przypadku umowy o podwykonawstwo KWB/WWB lub jakikolwiek inny właściwy organ bezpieczeństwa są o tym informowane.
13. Cofnięcie SBP przez odpowiednią KWB/WWB lub jakikolwiek inny właściwy organ bezpieczeństwa stanowią dla SGR, jako instytucji zamawiającej, wystarczający powód do rozwiązania umowy niejawniej lub wykluczenia oferenta z postępowania”.

Prawo słowackie

- 9 Paragraf 46 zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ustawy nr 215/2004 o ochronie informacji niejawnych i zmianie niektórych ustaw), z dnia 11 marca 2004 r., w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwanej dalej „ustawą nr 215/2004”), stanowi:
„Poświadczenie bezpieczeństwa przemysłowego może być wydane wyłącznie przedsiębiorcy, który jest [...]”
c) wiarygodny pod względem bezpieczeństwa [...]”.
- 10 W art. 49 ust. 1 i art. 49 ust. 2 lit. a) i b) tej ustawy wskazano:
„(1) Za przedsiębiorcę wiarygodnego pod względem bezpieczeństwa nie uważa się przedsiębiorcy, u którego stwierdzono istnienie ryzyka naruszenia zasad bezpieczeństwa.
(2) Za ryzyko naruszenia zasad bezpieczeństwa uważa się
a) działanie przeciwko interesom Republiki Słowackiej w zakresie obrony państwa, bezpieczeństwa państwa, stosunków międzynarodowych, interesów gospodarczych państwa, funkcjonowania organu państwowego lub działanie przeciwko interesom, które Republika Słowacka zobowiązała się chronić,
b) powiązanie zagraniczne, handlowe lub majątkowe, które mogłoby wyrządzić szkodę interesom Republiki Słowackiej w obszarze polityki zagranicznej lub bezpieczeństwa [...]”.
- 11 Paragraf 50 ust. 5 wspomnianej ustawy brzmi następująco:
„Jeżeli KUB stwierdzi, że przedsiębiorca przestał spełniać którykolwiek z warunków bezpieczeństwa przemysłowego określonych w § 46 albo rażąco lub wielokrotnie naruszył swoje obowiązki w zakresie ochrony informacji niejawnych, uchyli on ważność poświadczenia”.
- 12 Paragraf 60 ust. 7 tej ustawy przewiduje:
„KUB przeprowadza postępowanie sprawdzające wobec osoby fizycznej, która ma zapoznać się z informacjami niejawnymi w związku z wykonywaniem zadań na podstawie umowy międzynarodowej, którą związana jest Republika Słowacka, i wydaje jej poświadczenie bezpieczeństwa osobowego; do wydawania poświadczenia bezpieczeństwa osobowego stosuje się przepisy §§ 10–33 [...]”.

- 13 Paragraf 5 vyhláška č. 134/2016 Z. z. o personálnej bezpečnosti (deketu nr 134/2016 o bezpečnostwie osobowym), z dnia 23 marca 2016 r., w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym, stanowi:

„(1) Poświadczenie bezpieczeństwa osobowego osoby fizycznej, o którym mowa w § 60 ust. 7 [ustawy nr 215/2004], wskazuje:

[...]

d) najwyższy poziom klauzuli tajności informacji niejawnych Unii Europejskiej [...], do których dana osoba może mieć dostęp, i właściwe przepisy prawa Unii [...], na podstawie których umożliwia się dostęp osoby fizycznej do informacji niejawnych,

[...]

(4) Jeśli umowa międzynarodowa wiążąca Republikę Słowacką nie stanowi inaczej,

a) poświadczenie wydaje się maksymalnie na okres ważności poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego,

b) przed zapoznaniem się osoby fizycznej z informacjami niejawnymi organ odpowiedzialny zapewnia, aby została ona pouczona o obowiązkach w zakresie ochrony informacji niejawnych na podstawie ustawy [nr 215/2004] i przepisów Unii [...].

[...]

(6) Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio również do wydawania świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego przedsiębiorcy”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 14 W dniu 6 września 2018 r. KUB wydał skarżącej w postępowaniu głównym poświadczenie bezpieczeństwa przemysłowego upoważniające ją do zapoznawania się z informacjami niejawnymi o klauzuli „ściśle tajne” oraz do przekazywania lub wytwarzania informacji niejawnych o klauzuli „tajne”.
- 15 W dniu 15 listopada 2018 r. KUB wydał jej ponadto świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego na poziomie „SECRET UE/EU SECRET”.
- 16 Następnie KUB powziął informacje jawne wskazujące między innymi, że przeciwko skarżącej w postępowaniu głównym lub członkom jej zarządu prowadzono postępowanie przygotowawcze, że zawarła ona umowy ze spółkami, przeciwko którym toczyło się takie postępowanie, a którym wypłacała „kwoty odbiegające od standardowych”, oraz że zachodzą podejrzenia, iż skarżąca w postępowaniu głównym i inna spółka, będąc pod wspólną kontrolą, brały udział w tych samych przetargach. KUB uzyskał również inne informacje wskutek własnych działań lub od innych organów, które to informacje zostały uznane za „dowody z dokumentów niejawnych”.
- 17 KUB umożliwił skarżącej w postępowaniu głównym zajęcie stanowiska co do informacji jawnych, którymi dysponował.

- 18 Decyzją z dnia 25 sierpnia 2020 r. KUB uchylił poświadczenie bezpieczeństwa przemysłowego oraz świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego skarżącej w postępowaniu głównym. W uzasadnieniu uchylenia tego poświadczenia KUB wskazał, że w świetle informacji niejawnych i jawnych, którymi dysponuje, skarżąca w postępowaniu głównym stanowi ryzyko dla bezpieczeństwa z uwagi na jej powiązanie handlowe, które mogłoby wyrządzić szkodę interesom Republiki Słowackiej w obszarze bezpieczeństwa, oraz ze względu na działania przeciwko interesom gospodarczym tego państwa członkowskiego. W decyzji tej KUB wskazał również, że uchylenie wspomnianego poświadczenia skutkuje uchyleniem świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego, ponieważ ważność tego świadectwa zależy od ważności tego poświadczenia.
- 19 Odwołanie od wspomnianej decyzji wniesione przez skarżącą w postępowaniu głównym oddaliła komisja ds. bezpieczeństwa decyzją z dnia 4 listopada 2020 r. Ta ostatnia decyzja została uzasadniona w szczególności odesłaniem do informacji niejawnych, których treść nie została w niej przedstawiona i do których nie mieli dostępu ani protectus, ani jego adwokat, ponieważ dyrektor KUB oddalił wniosek tego adwokata o udostępnienie tych informacji.
- 20 Skarżąca w postępowaniu głównym wniosła skargę od tej decyzji komisji ds. bezpieczeństwa do Najwyżší súd Slovenskej republiky (sądu najwyższego Republiki Słowackiej). Po wniesieniu tej skargi doszło do zmiany właściwości, w wyniku której właściwym do rozpoznania wspomnianej skargi stał się Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (najwyższy sąd administracyjny Republiki Słowackiej), będący sądem odsyłającym.
- 21 W dniu 28 września 2022 r. KUB przekazał temu sądowi całość akt, w tym dowody z dokumentów niejawnych, o których mowa w uzasadnieniu decyzji KUB i komisji ds. bezpieczeństwa.
- 22 Orzeczeniem z dnia 4 października 2022 r. prezes izby rozpoznającej skargę wniesioną przez skarżącą w postępowaniu głównym wyłączył możliwość wglądu do niejawnych części akt. Tego samego dnia adwokat skarżącej w postępowaniu głównym złożył do sądu odsyłającego wniosek o wgląd do dowodów z dokumentów niejawnych przekazanych przez KUB. Pismem z dnia 5 października 2022 r. prezes izby rozpoznającej skargę wniesioną przez skarżącą w postępowaniu głównym oddalił ten wniosek, zwracając się jednocześnie do KUB o rozważenie możliwości udzielenia zgody na udostępnienie tych dowodów temu adwokatowi. Pismem z dnia 25 listopada 2022 r. KUB poinformował ten sąd, że wydaje zgodę jedynie na udostępnienie dwóch dowodów z dokumentów niejawnych, lecz odmawia udzielania zgody na udostępnienie pozostałych rozpatrywanych dowodów z dokumentów niejawnych, uzasadniając to w ten sposób, że mogłoby to prowadzić do ujawnienia źródeł informacji.
- 23 Pismem z dnia 16 stycznia 2023 r. adwokat skarżącej w postępowaniu głównym złożył ponownie wniosek o umożliwienie wglądu do całości dowodów z dokumentów, powołując się między innymi na art. 47 Karty, zgodnie z jego wykładnią dokonaną w wyroku z dnia 22 września 2022 r., Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság i in. (C-159/21, EU:C:2022:708).
- 24 W tym kontekście sąd odsyłający zastanawia się nad możliwością zastosowania Karty w postępowaniu głównym.
- 25 Podkreśla on w tym względzie w szczególności, że przesłanki ważności świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego są określone w prawie słowackim, które uzależnia ważność takiego świadectwa od ważności poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego, lecz nie reguluje w sposób bardziej szczegółowy przetwarzania EUCI ani dostępu do nich.

- 26 Sąd odsyłający zauważa również, że decyzja 2013/488 nakłada na państwa członkowskie pewne konkretne obowiązki w odniesieniu do postępowań sprawdzających dotyczących osób fizycznych lub prawnych posiadających zdolność prawną do zawierania umów. Twierdzi on ponadto, że okoliczność, iż mające zastosowanie przepisy słowackie nie zostały przyjęte w celu wykonania konkretnego aktu prawnego Unii oraz że wiążą one ważność świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego i krajowego poświadczenia bezpieczeństwa, nie oznacza, że stosowanie tych przepisów nie może stanowić przejawu stosowania prawa Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty, wskutek czego miałyby ona zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym.
- 27 W razie gdyby Karta miała zastosowanie do postępowania głównego, sąd odsyłający zastanawia się nad zgodnością z art. 47 Karty słowackich przepisów i praktyki dotyczących dostępu do informacji niejawnych w ramach postępowań mających na celu zakwestionowanie uchylenia poświadczeń bezpieczeństwa przemysłowego lub świadectw bezpieczeństwa przemysłowego.
- 28 Zgodnie z tymi przepisami i tą praktyką do informacji takich mają nieograniczony dostęp sądy, których zadaniem jest orzekanie w przedmiocie skarg na oparte na nich decyzje, lecz nie są one częścią akt sprawy dostępnych stronie skarżącej. Natomiast jej adwokat może otrzymać dostęp do tych informacji wyłącznie po uzyskaniu upoważnienia organu, który ustalił daną informację niejawną, przy czym zasadność odmowy tego upoważnienia nie podlega kontroli sądowej. Poza tym adwokat ten jest obowiązany do zachowania poufności, a zatem nie może ujawnić swojemu klientowi treści informacji niejawnych, do których miał dostęp.
- 29 W świetle tych okoliczności sąd odsyłający rozważa ewentualność, że niezgodność wspomnianego uregulowania, tak jak jest one wdrażane przez organy i sądy krajowe, z art. 47 Karty może wynikać z wyroku z dnia 22 września 2022 r., Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság i in. (C-159/21, EU:C:2022:708). Konieczne jednak byłoby ustalenie, czy rozwiązanie to można w pełni przenieść na grunt niniejszej sprawy. Gdyby tak było, sąd odsyłający chciałby również uzyskać wyjaśnienia dotyczące uprawnień, jakimi powinien dysponować w celu zagwarantowania praw wynikających z art. 47 Karty w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym.
- 30 W tych okolicznościach Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (najwyższy sąd administracyjny Republiki Słowackiej) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy art. 51 ust. 1 [Karty] należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie stosuje prawo Unii w sytuacji, gdy sąd tego państwa członkowskiego dokonuje oceny zgodności z prawem decyzji specjalnej komisji parlamentu tego państwa, która jako organ drugiej instancji utrzymała w mocy decyzję administracyjną [KWB], mocą której uchylono (cofnięto) osobie prawnej:
- najpierw poświadczenie bezpieczeństwa przemysłowego uprawniające do dostępu do informacji niejawnych zgodnie z prawem krajowym,
 - a jednocześnie i wyłącznie wskutek uchylenia tego poświadczenia także świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego, które zostało wydane dla tej osoby prawnej na potrzeby dostępu do informacji niejawnych o klauzuli tajności »SECRET UE/EU SECRET« w rozumieniu art. 11 [decyzji 2013/488] i załącznika V do tej decyzji?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

czy art. 47 akapit pierwszy i drugi Karty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on krajowej regulacji prawnej oraz praktyce, zgodnie z którymi

- a) w decyzji [KWB] o uchyleniu (cofnięciu) wspomnianego poświadczenia i świadectwa nie podaje się informacji niejawnych, które doprowadziły ten organ do przyjęcia, że spełnione są warunki do ich uchylenia (cofnięcia), a jedynie podaje się odesłania do odpowiedniego dokumentu w aktach tego organu, który zawiera te informacje niejawne,
- b) zainteresowana osoba prawna nie ma dostępu do akt [KWB] oraz do poszczególnych dokumentów zawierających informacje niejawne, które doprowadziły ten organ do wniosku o zasadności uchylenia (cofnięcia) wskazanego poświadczenia i świadectwa,
- c) dostęp do tych akt i takich dokumentów może uzyskać adwokat zainteresowanej osoby prawnej, jednakże wyłącznie za zgodą kierującego [KWB], ewentualnie za zgodą innego organu, który przedłożył te dokumenty [KWB], ale nawet po uzyskaniu takiego dostępu jest on zobowiązany do zachowania w poufności treści akt i tych dokumentów,
- d) dostęp do tych akt i dokumentów w pełnym zakresie ma jednak sąd, który dokonuje oceny zgodności z prawem decyzji opisanej w pytaniu pierwszym?

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Czy art. 47 akapity pierwszy i drugi Karty należy interpretować w ten sposób, że bezpośrednio pozwala (ewentualnie nakazuje) sądowi, który dokonuje oceny zgodności z prawem decyzji opisanej w pytaniu pierwszym, aby nie stosował regulacji prawnej i praktyki opisanych w pytaniu drugim i udzielił zainteresowanej osobie prawnej lub jej adwokatowi dostępu do akt [KWB], ewentualnie do dokumentów, które zawierają informacje niejawne, jeżeli sąd ten uważa to za konieczne celem zapewnienia prawa do skutecznego środka prawnego oraz postępowania kontradyktoryjnego?

4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

Czy art. 51 ust. 1 i 2 Karty należy interpretować w ten sposób, że uprawnienie sądu do udzielenia dostępu do akt, ewentualnie dokumentów w rozumieniu pytania trzeciego, dotyczy

- jedynie tych części akt lub dokumentów, które zawierają informacje, które są istotne dla dokonania oceny bezpieczeństwa przemysłowego w rozumieniu art. 11 decyzji 2013/488 i załącznika V do tej decyzji, albo
- również tych części akt lub dokumentów, które zawierają informacje, które są istotne wyłącznie dla dokonania oceny bezpieczeństwa przemysłowego w rozumieniu prawa krajowego, tj. w zakresie wykraczającym poza przesłanki przewidziane w decyzji 2013/488?”.

W przedmiocie właściwości Trybunału

- 31 Komisja ds. bezpieczeństwa kwestionuje właściwość Trybunału do udzielenia odpowiedzi na wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.
- 32 Po pierwsze, sprawa rozpatrywana w postępowaniu głównym nie ma jej zdaniem związku z prawem Unii, ponieważ organy słowackie zastosowały w tej sprawie uregulowanie krajowe, które miało na celu wyłącznie ochronę interesów Republiki Słowackiej i które zostało przyjęte przed przystąpieniem tego państwa członkowskiego do Unii w dziedzinie objętej w każdym razie wyłączną kompetencją państw członkowskich.

- 33 Po drugie, w pytaniu trzecim zwrócono się bezpośrednio do Trybunału dokonanie wykładni przepisów krajowych i ocenę zgodności tych przepisów z prawem Unii.
- 34 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że pytanie pierwsze ma na celu ustalenie, czy sytuacja taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym jest objęta zakresem stosowania Karty, a pozostałe pytania, z których wszystkie odnoszą się do wykładni postanowień Karty, zostały zadane jedynie na wypadek, gdyby Trybunał udzielił odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze.
- 35 Wynika stąd, że przedstawione przez komisję ds. bezpieczeństwa argumenty dotyczące braku właściwości Trybunału do orzekania w przedmiocie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w całości, przedstawione w pkt 32 niniejszego wyroku, powinny zostać zbadane w ramach badania pytania pierwszego i nie mogą prowadzić do uznania, że Trybunał nie jest właściwy do orzekania w przedmiocie tego wniosku.
- 36 Po drugie, co się tyczy konkretnie pytania trzeciego, należy oczywiście przypomnieć, że w ramach postępowania, o którym mowa w art. 267 TFUE, opartego na wyraźnym rozdziale zadań sądów krajowych i Trybunału, ocena stanu faktycznego sporu w postępowaniu głównym oraz wykładnia i zastosowanie prawa krajowego należą wyłącznie do sądu krajowego (wyrok z dnia 24 lipca 2023 r., Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 37 Niemniej jednak z samego brzmienia tego pytania wynika, że odnosi się ono do wykładni nie przepisu prawa krajowego, lecz Karty.
- 38 W rezultacie należy stwierdzić, że Trybunał jest właściwy do orzekania w sprawie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 39 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 51 ust. 1 Karty należy interpretować w ten sposób, że dokonywana przez sąd krajowy kontrola zgodności z prawem decyzji dotyczącej, po pierwsze, cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego umożliwiającego dostęp do informacji, którym państwo członkowskie nadało klauzulę tajności, a po drugie, w konsekwencji tego cofnięcia, cofnięcia świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego upoważniającego do dostępu do EUCI zgodnie z art. 11 i załącznikiem V do decyzji 2013/488, ma za przedmiot akty stanowiące przejaw stosowania prawa Unii w rozumieniu tego art. 51 ust. 1.
- 40 Zakres stosowania Karty został określony w art. 51 ust. 1 Karty, zgodnie z którym w odniesieniu do działań państw członkowskich postanowienia Karty mają zastosowanie do tych państw tylko w sytuacji, gdy stosują one prawo Unii.
- 41 Prawa podstawowe chronione w porządku prawnym Unii znajdują zastosowanie we wszystkich sytuacjach podlegających prawu Unii, ale nie poza takimi sytuacjami (wyroki: z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 19; z dnia 6 października 2015 r., Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, pkt 26).

- 42 Pojęcie „stosowania prawa Unii” w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty wymaga istnienia powiązania między aktem prawa Unii a danym środkiem krajowym, które wykracza poza bliskość danych dziedzin lub pośredni wpływ jednej dziedziny na drugą, przy uwzględnieniu kryteriów oceny określonych przez Trybunał (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 października 2016 r., Paoletti i in., C-218/15, EU:C:2016:748, pkt 14; a także z dnia 24 lutego 2022 r., Glavna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto”, C-262/20, EU:C:2022:117, pkt 60).
- 43 Tak więc, aby określić, czy uregulowanie krajowe mieści się w granicach „stosowania prawa Unii” w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty, należy między innymi zbadać, czy omawiane uregulowanie krajowe ma na celu wykonanie przepisu prawa Unii, jaki jest charakter tego uregulowania oraz czy zmierza ono ku realizacji celów innych niż te objęte prawem Unii, nawet jeżeli może ono w sposób pośredni wpływać na to ostatnie, a także czy istnieją przepisy prawa Unii regulujące daną dziedzinę w sposób szczególny lub mogące mieć dla niej znaczenie (wyrok z dnia 5 maja 2022 r., BPC Lux 2 i in., C-83/20, EU:C:2022:346, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 44 W tym względzie, co się tyczy w pierwszej kolejności stosowania Karty do cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego umożliwiającego dostęp do informacji, którym państwo członkowskie nadało klauzulę tajności, należy zauważyć, że prawo Unii nie zawiera na tym etapie swojego rozwoju aktu ustanawiającego ogólne normy dotyczące decyzji podejmowanych przez państwa członkowskie dla celów udzielenia dostępu do informacji niejawnych na podstawie uregulowań krajowych [zob. podobnie wyrok z dnia 25 kwietnia 2024 r., NW i PQ (Informacje niejawne), C-420/22 i C-528/22, EU:C:2024:344, pkt 103].
- 45 W szczególności decyzja 2013/488, do której odwołuje się sąd odsyłający w odniesieniu do świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego upoważniającego do dostępu do EUCI, uściśla w art. 1 ust. 1, że określa podstawowe zasady i minimalne normy bezpieczeństwa służące ochronie EUCI. Decyzja ta nie zawiera natomiast przepisów regulujących dostęp do informacji niejawnych na podstawie uregulowań krajowych.
- 46 W tym kontekście z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie wynika, że celem lub skutkiem uregulowania krajowego regulującego cofnięcie poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego rozpatrywanego w postępowaniu głównym jest wykonanie przepisu prawa Unii ani też że stosowanie tego uregulowania ma wpływ na stosowanie takiego przepisu.
- 47 Tym samym nie wydaje się, aby cofnięcie poświadczenia bezpieczeństwa, takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wiązało się ze stosowaniem prawa Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty.
- 48 Co się tyczy w drugiej kolejności stosowania Karty do cofnięcia świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego upoważniającego do dostępu do EUCI, należy zauważyć, że instytucje Unii przyjęły określone akty mające regulować ochronę EUCI w ramach ich funkcjonowania.
- 49 W szczególności Rada przyjęła w tym celu decyzję 2013/488, do której odnosi się sąd odsyłający.
- 50 Z motywu 3 i z art. 1 ust. 2 tej decyzji wynika, że państwa członkowskie powinny przestrzegać określonych w niej podstawowych zasad i minimalnych norm zgodnie z ich krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, tak aby każda ze stron mogła mieć pewność, że zagwarantowany został równoważny poziom ochrony EUCI.

- 51 Co się tyczy konkretniej bezpieczeństwa przemysłowego, art. 11 ust. 2 wspomnianej decyzji przewiduje, że SGR może na podstawie umowy powierzyć podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą lub inną zadania obejmujące EUCI lub wiążące się z dostępem do tych informacji, ich wykorzystywaniem lub przechowywaniem.
- 52 W celu zapewnienia ochrony EUCI przez wykonawców i podwykonawców art. 11 ust. 5 tej decyzji wymaga od KWB, WWB lub jakiegokolwiek innego właściwego organu bezpieczeństwa każdego państwa członkowskiego zapewnienia, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, by wykonawcy lub podwykonawcy zarejestrowani w tym państwie członkowskim, będący stronami umów niejawnych lub umów o podwykonawstwo wymagających dostępu w ich obiektach do EUCI, podczas wykonywania tych umów lub na etapie poprzedzającym ich zawarcie posiadali SBP na odpowiednim poziomie klauzuli tajności.
- 53 Artykuł 11 ust. 7 decyzji 2013/488 stanowi, że przepisy dotyczące wykonania tego art. 11 znajdują się w załączniku V do tej decyzji.
- 54 Załącznik V przewiduje w pkt 8–13 normy dotyczące SBP. Wynika z tego w szczególności, że SPB jest wydawane przez właściwy organ krajowy, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi, w celu wskazania, że dany podmiot prowadzący działalność gospodarczą jest w stanie zapewnić EUCI odpowiednią ochronę, że organ ten powinien zapewnić przynajmniej przestrzeganie szeregu wymogów przewidzianych we wspomnianym załączniku V oraz że należy powiadomić SGR o wszelkich zmianach SBP. W pkt 13 tego załącznika V uściślono ponadto, że cofnięcie SBP przez właściwy organ krajowy stanowi dla SGR wystarczający powód do rozwiązania umowy niejawnnej lub wykluczenia oferenta z postępowania.
- 55 W celu zapewnienia wykonania decyzji 2013/488 jej art. 15 ust. 3 lit. c) stanowi, że państwa członkowskie podejmują – zgodnie ze swoimi przepisami ustawowymi i wykonawczymi – wszelkie stosowne działania w celu zapewnienia przestrzegania tej decyzji, podczas wykorzystywania lub przechowywania EUCI, w szczególności przez osoby, które ze względu na pełnione funkcje posiadają odpowiednie upoważnienie do dostępu do EUCI. Aby wywiązać się z tego obowiązku, państwa członkowskie powinny w szczególności, zgodnie z art. 16 ust. 3 lit. a) ppkt (i) tej decyzji, wyznaczyć KWB odpowiedzialną za zabezpieczenia służące ochronie EUCI, tak aby EUCI znajdujące się w posiadaniu jakiegokolwiek departamentu, organu lub agencji były chronione zgodnie z niniejszą decyzją.
- 56 W świetle ustanowionych w ten sposób w decyzji 2013/488 przepisów nakładających obowiązki na państwa członkowskie należy uznać, że przyjęte przez nie środki, w celu zapewnienia bezpieczeństwa przemysłowego poprzez ograniczenie dostępu do EUCI związanych z umowami zawartymi przez Radę w drodze wydawania i kontroli SBP, stanowią stosowanie prawa Unii.
- 57 W szczególności cofnięcie przez organ krajowy SBP w rozumieniu załącznika V pkt 13 tej decyzji wiąże się z takim stosowaniem. Cofnięcie takie stanowi bowiem zakwestionowanie upoważnienia, którego wydanie jest wyraźnie przewidziane w prawie Unii, a mianowicie w art. 11 ust. 5 wspomnianej decyzji w związku z pkt 8 załącznika V do tej decyzji. Ponadto skutki takiego upoważnienia zostały określone, przynajmniej częściowo, w tym prawie, jako że tenże art. 11 ust. 5 wymaga, by wykonawca lub podwykonawca będący stroną umów niejawnych lub umów o podwykonawstwo wymagających dostępu w jego obiektach do EUCI, podczas wykonywania wspomnianych umów lub na etapie poprzedzającym ich zawarcie posiadał SBP na odpowiednim poziomie klauzuli tajności.

- 58 Okoliczność, że warunki, w jakich organ krajowy może cofnąć SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, nie są bezpośrednio określone przez tę decyzję lub inny akt Unii, a zatem są objęte zakresem uznania państw członkowskich, przy poszanowaniu jednak ram wyznaczonych wspomnianą decyzją, nie może uzasadniać odmiennego wniosku.
- 59 Z orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że należy uznać, iż państwo członkowskie korzystające ze swobody wyboru pomiędzy różnymi sposobami stosowania aktu Unii lub z zakresu uznania czy swobody oceny, które stanowią integralną część systemu ustanowionego na mocy tego aktu prawnego, stosuje to prawo w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty (zob. podobnie wyrok z dnia 19 listopada 2019 r., TSN i AKT, C-609/17 i C-610/17, EU:C:2019:981, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 60 Rozwiązanie to powinno znaleźć zastosowanie w niniejszym przypadku, ponieważ szeroki zakres uznania, jakim dysponują państwa członkowskie, w ramach określonych w decyzji 2013/488, w odniesieniu do cofnięcia SBP w rozumieniu tej decyzji, stanowi część określonego w niej systemu. Istnienie takiego zakresu uznania nie oznacza zresztą w żaden sposób, że takie SBP znajdowałyby podstawę w prawie krajowym lub że jego skutki byłyby określone wyłącznie przez prawo krajowe.
- 61 W tych okolicznościach i w świetle tego, że system ochrony EUCI ustanowiony decyzją 2013/488 ma na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania Rady, nie można uwzględnić argumentu przedstawionego przez rządy słowacki, estoński i francuski, zgodnie z którym korzystanie z tego zakresu uznania należy do kompetencji zachowanych przez państwa członkowskie.
- 62 W zakresie, w jakim rząd słowacki powołuje się w tym względzie na art. 4 ust. 2 TUE, należy przypomnieć, że chociaż zgodnie z tym postanowieniem do państw członkowskich należy określenie ich podstawowych interesów bezpieczeństwa i podjęcie środków zmierzających do zagwarantowania bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego, to sama okoliczność, że środek krajowy został podjęty w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego, nie może powodować niemożności stosowania prawa Unii oraz zwolnienia państw członkowskich z konieczności przestrzegania tego prawa (wyrok z dnia 16 stycznia 2024 r., Österreichische Datenschutzbehörde, C-33/22, EU:C:2024:46, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 W niniejszym przypadku z informacji zawartych we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że należy uznać, iż świadectwo bezpieczeństwa przemysłowego takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym stanowi SBP w rozumieniu decyzji 2013/488.
- 64 I tak, przede wszystkim z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że zgodnie z mającym zastosowanie uregulowaniem słowackim takie świadectwo jest wydawane wyłącznie w celu umożliwienia korzystającemu z niego przedsiębiorstwu dostępu do EUCI, że jego wydanie oznacza poinformowanie tego przedsiębiorstwa o wynikających z prawa Unii obowiązkach, których musi przestrzegać, oraz że prawo słowackie nie przewiduje innego upoważnienia umożliwiającego przedsiębiorstwu dostęp do EUCI w ramach określonych w decyzji 2013/488.
- 65 Następnie, o ile sąd odsyłający wyjaśnia, że mające zastosowanie uregulowanie słowackie nie zostało przyjęte konkretnie w celu transpozycji tej decyzji, o tyle z orzecznictwa Trybunału wynika, że takie stwierdzenie nie może wykluczyć, iż akt oparty na tym uregulowaniu stanowi

przejaw stosowania prawa w odniesieniu do wspomnianej decyzji w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty, pod warunkiem że akt ten wdraża normy ustanowione w tej decyzji (zob. analogicznie wyrok z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 28).

- 66 Wreszcie, o ile wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie stanowią, że skarżąca w postępowaniu głównym była stroną umowy z Radą lub że uczestniczyła w negocjacjach lub wykonywaniu takiej umowy, o tyle okoliczność ta nie może wystarczyć do wyłączenia stosowania decyzji 2013/488. Z art. 11 i załącznika V do tej decyzji wynika bowiem, że przedsiębiorstwo może się ubiegać o wydanie SBP, aby móc w razie potrzeby uczestniczyć w przetargu ogłoszonym przez Radę, który wiązałby się z dostępem do EUCI.
- 67 Ponadto sąd odsyłający zwraca się do Trybunału z pytaniem o znaczenie, jakie należy nadać okoliczności, że prawo słowackie zezwala na cofnięcie świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego danego przedsiębiorstwa z tego tylko powodu, że cofnięto poświadczenie bezpieczeństwa przemysłowego tego przedsiębiorstwa. W tym względzie należy stwierdzić, że ustanowienie takiego związku między cofnięciem krajowego poświadczenia bezpieczeństwa w rozumieniu uregulowania słowackiego a cofnięciem SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 stanowi decyzję podjętą przez Republikę Słowacką w ramach korzystania z zakresu uznania wspomnianego w pkt 60 niniejszego wyroku, a zatem taka decyzja nie może wykluczyć, że cofnięcie takiego SBP stanowi przejaw stosowania prawa Unii.
- 68 W świetle całości powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, iż art. 51 ust. 1 Karty należy interpretować w ten sposób, że:
- dokonywana przez sąd krajowy kontrola zgodności z prawem decyzji dotyczącej cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego umożliwiającego dostęp do informacji, którym państwo członkowskie nadało klauzulę tajności, nie ma za przedmiot aktu stanowiącego przejaw stosowania prawa Unii w rozumieniu tego postanowienia;
 - dokonywana przez taki sąd kontrola zgodności z prawem decyzji dotyczącej cofnięcia, w następstwie cofnięcia tego poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego, świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego upoważniającego do dostępu do EUCI zgodnie z art. 11 i załącznikiem V do decyzji 2013/488, ma za przedmiot akt stanowiący przejaw stosowania prawa Unii w rozumieniu tego art. 51 ust. 1.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

- 69 Poprzez pytania drugie i trzecie, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 47 Karty należy interpretować w ten sposób, że, po pierwsze, stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu i praktyce krajowej, zgodnie z którymi decyzja dotycząca cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 nie wskazuje informacji niejawnych uzasadniających to cofnięcie, gdy jednocześnie jest przewidziane, że sąd właściwy do dokonania oceny zgodności z prawem tego cofnięcia ma dostęp do tych informacji, a adwokat byłego posiadacza tego SBP może mieć dostęp do tych informacji wyłącznie za zgodą zainteresowanych organów krajowych i pod warunkiem zagwarantowania ich poufności, oraz, po drugie, w razie gdyby artykuł ten stał na przeszkodzie takiemu uregulowaniu i takiej praktyce, upoważnia on ten sąd krajowy do samodzielnego przekazania byłemu posiadaczowi wspomnianego SBP, w stosownym przypadku za pośrednictwem jego adwokata, pewnych informacji niejawnych, jeżeli nieprzekazanie tych informacji byłemu posiadaczowi lub jego adwokatowi nie okazuje się uzasadnione.

- 70 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy sytuacja taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym jest objęta zakresem stosowania art. 47 Karty.
- 71 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału uznanie w określonym przypadku prawa do skutecznego środka prawnego przewidzianego w art. 47 Karty wymaga, aby powołująca się na nie osoba dochodziła praw i wolności zagwarantowanych prawem Unii lub aby wobec tej osoby toczyło się postępowanie karne stanowiące przejaw stosowania prawa Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 Karty [wyrok z dnia 22 lutego 2022 r. RS (Skutki wyroków sądu konstytucyjnego), C-430/21, EU:C:2022:99, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 72 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że decyzja 2013/488 nie przyznaje podmiotowi gospodarczemu prawa do otrzymania SBP w razie spełnienia określonych warunków.
- 73 Niemniej jednak z pkt 8 załącznika V do tej decyzji wynika, że dostęp podmiotu gospodarczego do EUCI w celu zawarcia z Radą lub wykonania zawartej z nią umowy niejawniej jest uzależniony od posiadania SBP.
- 74 W tych okolicznościach należy przede wszystkim przypomnieć, że jak wskazano w pkt 52 niniejszego wyroku, z art. 11 ust. 5 decyzji 2013/488 wynika, iż wykonawcy lub podwykonawcy będący stronami umów niejawnych lub umów o podwykonawstwo wymagających dostępu w ich obiektach do EUCI muszą podczas wykonywania tych umów lub na etapie poprzedzającym ich zawarcie posiadać SBP na odpowiednim poziomie klauzuli tajności.
- 75 Następnie w pkt 10 załącznika V do tej decyzji uściślono, że SBP jest wymagane na etapie poprzedzającym zawarcie umowy, jeżeli podczas składania ofert mają być dostarczone EUCI.
- 76 Wreszcie, zgodnie z pkt 11 załącznika V do wspomnianej decyzji instytucja zamawiająca nie zawiera umowy niejawniej z wybranym oferentem, zanim nie otrzyma od właściwego organu krajowego państwa członkowskiego, w którym zarejestrowany jest ten wykonawca lub podwykonawca, potwierdzenia, że wydane zostało, jeśli istnieje taki wymóg, odpowiednie SBP. Ponadto pkt 13 tego załącznika przewiduje, że cofnięcie SBP stanowi wystarczający powód do rozwiązania umowy niejawniej.
- 77 Wynika z tego, że cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 skutkuje utratą przez dany podmiot gospodarczy upoważnienia do dostępu do EUCI dla celów zawarcia i wykonania umowy niejawniej. W związku z tym takie cofnięcie oznacza w szczególności, że podmiot ten zostanie pozbawiony przysługującej mu przed tym cofnięciem możliwości uczestniczenia w etapie poprzedzającym zawarcie umowy niejawniej z Radą i zawarcia z nim przez tę instytucję takiej umowy w razie wyboru jego oferty. Utrata tego uprawnienia następuje, nawet jeśli – tak jak skarżąca w postępowaniu głównym – ów podmiot gospodarczy nie był w dniu cofnięcia SBP wykonawcą ani podwykonawcą Rady.
- 78 W konsekwencji takiemu podmiotowi gospodarczemu powinno przysługiwać zgodnie z art. 47 Karty prawo do skutecznego środka prawnego przed sądem w celu zakwestionowania cofnięcia jego SBP w rozumieniu decyzji 2013/488.
- 79 W drugiej kolejności, co się tyczy minimalnych gwarancji, jakie powinien spełniać taki środek, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej w art. 47 Karty wymaga, by zainteresowany miał możliwość zapoznania się z powodami wydanej w stosunku do niego decyzji, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to

poprzez poinformowanie go o tych powodach na jego żądanie, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego sądu do zażądania podania tych powodów od właściwego organu, co pozwoli zainteresowanemu na obronę swoich praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na podjęcie w sposób w pełni świadomy decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu, a sądowi w pełni umożliwi dokonanie kontroli zgodności z prawem (wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 80 W sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 opiera się wyłącznie na cofnięciu innego poświadczenia bezpieczeństwa, kontrola sądowa cofnięcia tego SBP będzie mogła być skuteczna jedynie w zakresie, w jakim były posiadacz tego SBP może mieć dostęp do powodów, na których opiera się cofnięcie tego innego poświadczenia bezpieczeństwa, ponieważ jedynie ten dostęp pozwoli mu zrozumieć charakter przyczyn, które ostatecznie doprowadziły do cofnięcia tego SBP, a zatem, w stosownym przypadku, zakwestionować te przyczyny.
- 81 Jest prawdą, że nadrzędne względy dotyczące w szczególności ochrony bezpieczeństwa państwa lub stosunków międzynarodowych mogą stać na przeszkodzie przekazaniu byłemu posiadaczowi SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 całości lub części informacji, na których opiera się cofnięcie tego SBP. W takim przypadku na właściwym sądzie krajowym, wobec którego nie można powołać się na tajemnicę lub poufność tych informacji, ciąży obowiązek zastosowania w ramach wykonywanej przez niego kontroli sądowej metod pozwalających na pogodzenie tych nadrzędnych względów z koniecznością zagwarantowania stronie w wystarczającym stopniu przestrzegania jej uprawnień procesowych, takich jak prawo do bycia wysłuchanym oraz zasada kontradyktoryjności (zob. analogicznie wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 125 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 82 W tym celu państwa członkowskie powinny wprowadzić skuteczną kontrolę sądową zarówno istnienia i zasadności powodów przytoczonych przez właściwy organ krajowy w związku z bezpieczeństwem państwa w celu odmowy ujawnienia całości lub części informacji, na których opiera się cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, jak i zgodności z prawem tego cofnięcia (zob. analogicznie wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 58).
- 83 W ramach sądowej kontroli zgodności z prawem cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 do państw członkowskich należy ustanowienie zasad umożliwiających sądowi, którego zadaniem jest kontrola zgodności z prawem tego cofnięcia, zapoznanie się zarówno z wszystkimi powodami, jak i odnoszącymi się do nich dowodami, na podstawie których dokonano wspomnianego cofnięcia (zob. analogicznie wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 59).
- 84 Jeśli chodzi o wymogi, jakim powinna odpowiadać sądowa kontrola istnienia i zasadności powodów przytoczonych przez właściwy organ krajowy w związku z bezpieczeństwem danego państwa członkowskiego, jest istotne, by zadaniem sądu było przeprowadzenie niezależnej analizy wszystkich okoliczności prawnych i faktycznych podniesionych przez właściwy organ krajowy w celu dokonania oceny, zgodnie z krajowymi przepisami proceduralnymi, czy nadrzędne względy dotyczące na przykład ochrony bezpieczeństwa państwa lub stosunków międzynarodowych rzeczywiście stoją na przeszkodzie powiadomieniu o całości lub części powodów, na których oparto rozpatrywane cofnięcie, oraz odnoszących się do nich dowodów (zob. analogicznie wyroki: z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 60, 62; a także z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 126).

- 85 Jeżeli sąd ten dojdzie do wniosku, że bezpieczeństwo państwa nie stoi na przeszkodzie powiadomieniu, przynajmniej częściowemu, o powodach lub dowodach stanowiących podstawę cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, które nie zostały pierwotnie podane do wiadomości, daje on właściwemu organowi krajowemu możliwość powiadomienia zainteresowanego o brakujących powodach i dowodach. Jeżeli organ ten nie zezwoli na takie powiadomienie, wspomniany sąd przeprowadza badanie zgodności z prawem takiego cofnięcia wyłącznie na podstawie powodów i dowodów, które zostały podane do wiadomości (zob. analogicznie wyroki: z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 63; a także z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 127).
- 86 Jeżeli natomiast okaże się, że nadrzędne względy dotyczące na przykład ochrony bezpieczeństwa państwa lub stosunków międzynarodowych rzeczywiście stoją na przeszkodzie powiadomieniu zainteresowanego o całości lub części powodów lub dowodów, które stanowią podstawę cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, sądowa kontrola zgodności z prawem tego cofnięcia powinna zostać przeprowadzona w ramach postępowania, które w sposób odpowiedni wyważy wymogi wynikające z tych nadrzędnych względów oraz wymogi związane z prawem do skutecznej ochrony sądowej, w szczególności prawo do poszanowania zasady kontrydiktoryjności, ograniczając ewentualne ingerencje w wykonywanie tego prawa do ścisłej konieczności (zob. analogicznie wyroki: z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 64; a także z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 128).
- 87 W tej kwestii należy wskazać, że z jednej strony, z uwagi na konieczność przestrzegania art. 47 Karty, postępowanie to powinno gwarantować w najszerszym możliwym zakresie poszanowanie zasady kontrydiktoryjności w celu umożliwienia zainteresowanemu zakwestionowania powodów, na których oparto cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, oraz przedstawienia uwag w przedmiocie dowodów odnoszących się do tego cofnięcia, a tym samym skutecznego wykorzystania środków obrony. W tym celu dozwolone jest skorzystanie z możliwości takich jak podanie do wiadomości streszczenia zawartości rozpatrywanych informacji lub dowodów (zob. analogicznie wyroki: z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 65; a także z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 129).
- 88 W każdym razie istotne jest, by zainteresowanego powiadomiono o zasadniczych powodach, na których oparto wspomniane cofnięcie, gdyż niezbędna ochrona w szczególności bezpieczeństwa państwa lub stosunków międzynarodowych nie może skutkować pozbawieniem zainteresowanego prawa do bycia wysłuchanym, a tym samym spowodowaniem, że jego prawo do środka odwoławczego przeciwko temu cofnięciu stanie się bezskuteczne (zob. analogicznie wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 65).
- 89 W stosownym przypadku, jeżeli organ krajowy, który cofnął SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, zamierza powołać się przed właściwym sądem krajowym wyłącznie na niektóre powody leżące u podstaw cofnięcia tego SBP, które uważa za wystarczające do uzasadnienia tego cofnięcia, może on podać do wiadomości jedynie istotę tych powodów (zob. analogicznie wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 119, 127, 130). W takim przypadku, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 85 niniejszego wyroku, sąd ten przeprowadza badanie zgodności z prawem wspomnianego cofnięcia wyłącznie na podstawie powodów, których istota została podana do wiadomości.

- 90 Z drugiej strony znalezienie równowagi między prawem do skutecznej ochrony sądowej a koniecznością zapewnienia ochrony bezpieczeństwa państwa lub stosunków międzynarodowych, na której to równowadze opiera się wniosek sformułowany w pkt 87 i 88, nie ma tego samego znaczenia w przypadku dowodów potwierdzających powody przedstawione właściwemu sądowi krajowemu. W niektórych wypadkach ujawnienie tych dowodów może bowiem w sposób bezpośredni i szczególny zagrozić zwłaszcza bezpieczeństwu państwa w zakresie, w jakim może narazić na niebezpieczeństwo życie, zdrowie lub wolność ludzi lub ujawnić specyficzne metody śledcze stosowane przez krajowe organy bezpieczeństwa i w ten sposób utrudnić, a nawet uniemożliwić tym organom wykonywanie ich zadań w przyszłości (zob. analogicznie wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 66).
- 91 W tym kontekście do właściwego sądu krajowego należy ocena, czy i w jakim zakresie brak ujawnienia poufnych informacji lub dowodów zainteresowanej osobie i związana z tym niemożność przedstawienia przez nią uwag w tym względzie mogą wpłynąć na wartość dowodową tych dowodów (zob. analogicznie wyrok z dnia 18 lipca 2013 r., Komisja i in./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, EU:C:2013:518, pkt 129 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 92 W tych okolicznościach do właściwego sądu krajowego należy zapewnienie, by o zasadniczych powodach stanowiących podstawę cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 zainteresowany został powiadomiony w sposób należycie uwzględniający niezbędną niejawną dowodów, a w stosownym przypadku – wyciągnięcie zgodnie z prawem krajowym konsekwencji z ewentualnego naruszenia tego obowiązku powiadomienia (zob. analogicznie wyrok z dnia 4 czerwca 2013 r., ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 68).
- 93 W świetle tych wymogów wynikających z art. 47 Karty w niniejszym przypadku okazuje się, że uprawnienie właściwego sądu krajowego do dostępu do wszystkich informacji niejawnych stanowiących podstawę cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, na które wskazuje sąd odsyłający, stanowi warunek konieczny, lecz niewystarczający do zagwarantowania skutecznego środka prawnego w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym.
- 94 Poszanowanie prawa do obrony oznacza bowiem nie tylko, że właściwy sąd dysponuje wszystkimi informacjami istotnymi dla wydania rozstrzygnięcia, lecz również, że osoba zainteresowana, w stosownym przypadku za pośrednictwem zastępcy prawnego, może powoływać się na swoje interesy, wyrażając swoje stanowisko na temat tych okoliczności (zob. podobnie wyrok z dnia 22 września 2022 r., Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság i in., C-159/21, EU:C:2022:708, pkt 58).
- 95 Ponadto przyznane adwokatowi byłego posiadacza SBP uprawnienie do dostępu, za zgodą zainteresowanych organów krajowych, do informacji niejawnych, na których opiera się cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, nie może wystarczyć do zagwarantowania poszanowania art. 47 Karty w sytuacji, w której organy te mogą odmówić takiego dostępu bez możliwości wyciągnięcia przez właściwy sąd krajowy konsekwencji z ewentualnego nieuzasadnionego charakteru takiej odmowy dla celów kontroli zgodności z prawem tego cofnięcia i w której adwokat ten powinien zapewnić poufność tych informacji, co oznacza, że nie może ujawnić treści tych informacji swojemu klientowi.
- 96 W pozostałym zakresie informacje zawarte we wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie pozwalają na ustalenie, czy właściwy sąd krajowy jest na mocy uregulowania słowackiego uprawniony do sprawdzenia, czy powody przytoczone przez organy krajowe rzeczywiście stoją na przeszkodzie przekazaniu całości lub części informacji niejawnych, na

których opiera się cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, oraz do wyciągnięcia konsekwencji, w stosownym przypadku, z odmowy przekazania części tych informacji, która nie byłaby należycie uzasadniona.

- 97 Podobnie, o ile z wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wynika, że skarżąca w postępowaniu głównym lub jej adwokat mogli uzyskać dostęp do informacji jawnych i niektórych informacji niejawnych, na których opiera się cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488, o tyle sąd odsyłający nie wyjaśnił, czy informacje przekazane w ten sposób pozwalały skarżącej w postępowaniu głównym na dysponowanie wiedzą o zasadniczych powodach tego cofnięcia lub przynajmniej zasadniczym powodzie lub zasadniczych powodach, na które właściwy organ krajowy zamierzał się powołać.
- 98 Do sądu odsyłającego będzie należeć zatem dokonanie oceny, w jakim zakresie uregulowanie krajowe i praktyka krajowa rozpatrywane w postępowaniu głównym gwarantują poszanowanie wynikających z art. 47 Karty wymogów wskazanych w pkt 79–92 niniejszego wyroku.
- 99 W trzeciej kolejności, co się tyczy konsekwencji ewentualnego stwierdzenia niezgodności tego uregulowania i tej praktyki ze wspomnianym art. 47 Karty, państwa członkowskie mogą zastrzec na rzecz właściwych organów uprawnienie do informowania o tych powodach lub dowodach niejawnych, pod warunkiem że sąd krajowy rozpatrujący skargę na cofnięcie SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 jest uprawniony do wyciągnięcia konsekwencji z decyzji ostatecznie podjętej w tej kwestii przez ten organ [zob. analogicznie wyrok z dnia 25 kwietnia 2024 r., NW i PQ (Informacje niejawne), C-420/22 i C-528/22, EU:C:2024:344, pkt 113].
- 100 W sytuacji gdy właściwy organ krajowy w sposób nieuzasadniony uniemożliwia powiadomienie o całości lub części elementów, na których opiera się takie cofnięcie, takie rozwiązanie może bowiem zapewnić pełne poszanowanie art. 47 Karty w zakresie, w jakim gwarantuje ono, że naruszenie przez ten organ ciężących na nim obowiązków proceduralnych nie doprowadzi do tego, że orzeczenie sądowe będzie oparte na okolicznościach faktycznych i dokumentach, z którymi wnioskodawca nie mógł się zapoznać i co do których nie mógł w konsekwencji zająć stanowiska [zob. analogicznie wyrok z dnia 25 kwietnia 2024 r., NW i PQ (Informacje niejawne), C-420/22 i C-528/22, EU:C:2024:344, pkt 114].
- 101 W związku z tym nie można uznać, że dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej przy ocenie zgodności z prawem cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 jest niezbędne, aby sąd krajowy rozpatrujący skargę na to cofnięcie dysponował uprawnieniem do samodzielnego przekazania pewnych informacji niejawnych, jeżeli nieprzekazanie tych informacji byłemu posiadaczowi tego SBP, w stosownym wypadku za pośrednictwem jego adwokata, nie okazuje się uzasadnione [zob. analogicznie wyrok z dnia 25 kwietnia 2024 r., NW i PQ (Informacje niejawne), C-420/22 i C-528/22, EU:C:2024:344, pkt 115].
- 102 W świetle całości powyższych rozważań na pytania drugie i trzecie należy odpowiedzieć, iż art. 47 Karty należy interpretować w ten sposób, że:
- po pierwsze, nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu i praktyce krajowej, zgodnie z którymi decyzja dotycząca cofnięcia SBP w rozumieniu decyzji 2013/488 nie wskazuje informacji niejawnych uzasadniających to cofnięcie z uwagi na nadrzędne względy dotyczące na przykład ochrony bezpieczeństwa państwa lub stosunków międzynarodowych, gdy jednocześnie jest przewidziane, że sąd właściwy do dokonania oceny zgodności z prawem wspomnianego cofnięcia ma dostęp do tych informacji, a adwokat byłego posiadacza tego SBP

może mieć dostęp do tych informacji wyłącznie za zgodą zainteresowanych organów krajowych i pod warunkiem zagwarantowania ich poufności, o ile sąd ten zapewni, by nieujawnienie informacji ograniczało się do tego, co ściśle konieczne, oraz by były posiadacz wspomnianego SBP został powiadomiony w każdym wypadku o zasadniczych powodach tego cofnięcia w sposób, który należy uwzględnić konieczną poufność dowodów;

- po drugie, w razie gdyby art. 47 Karty stał na przeszkodzie takiemu uregulowaniu i takiej praktyce, nie wymaga on od właściwego sądu krajowego samodzielnego przekazania byłemu posiadaczowi SBP, w stosownym przypadku za pośrednictwem jego adwokata, pewnych informacji niejawnych, jeżeli nieprzekazanie tych informacji byłemu posiadaczowi lub jego adwokatowi nie okazuje się uzasadnione. Dokonanie tego należy w stosownym przypadku do właściwego organu krajowego. Jeżeli organ ten nie zezwoli na to przekazanie, sąd ten przeprowadza badanie zgodności z prawem cofnięcia SBP wyłącznie na podstawie powodów i dowodów, które zostały podane do wiadomości.

W przedmiocie pytania czwartego

- 103 W świetle odpowiedzi udzielonej na pytania drugie i trzecie nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie czwarte.

W przedmiocie kosztów

- 104 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) Artykuł 51 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

- dokonywana przez sąd krajowy kontrola zgodności z prawem decyzji dotyczącej cofnięcia poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego umożliwiającego dostęp do informacji, którym państwo członkowskie nadało klauzulę tajności, nie ma za przedmiot aktu stanowiącego przejaw stosowania prawa Unii w rozumieniu tego postanowienia;
- dokonywana przez taki sąd kontrola zgodności z prawem decyzji dotyczącej cofnięcia, w następstwie cofnięcia tego poświadczenia bezpieczeństwa przemysłowego, świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego upoważniającego do dostępu do informacji niejawnych UE zgodnie z art. 11 i załącznikiem V do decyzji Rady 2013/488/UE z dnia 23 września 2013 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE ma za przedmiot akt stanowiący przejaw stosowania prawa Unii w rozumieniu tego art. 51 ust. 1.

2) Artykuł 47 Karty praw podstawowych

należy interpretować w ten sposób, że:

- po pierwsze, nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu i praktyce krajowej, zgodnie z którymi decyzja dotycząca cofnięcia świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego w rozumieniu decyzji 2013/488 nie wskazuje informacji niejawnych uzasadniających to cofnięcie z uwagi na nadrzędne względy dotyczące na przykład ochrony bezpieczeństwa państwa lub stosunków międzynarodowych, gdy jednocześnie jest przewidziane, że sąd właściwy do dokonania oceny zgodności z prawem wspomnianego cofnięcia ma dostęp do tych informacji, a adwokat byłego posiadacza tego świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego może mieć dostęp do tych informacji wyłącznie za zgodą zainteresowanych organów krajowych i pod warunkiem zagwarantowania ich poufności, o ile sąd ten zapewni, by nieujawnienie informacji ograniczało się do tego, co ściśle konieczne, oraz by były posiadacz wspomnianego świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego został powiadomiony w każdym razie o zasadniczych powodach tego cofnięcia w sposób, który należy uznać za konieczną poufność dowodów;
- po drugie, w razie gdyby art. 47 Karty praw podstawowych stał na przeszkodzie takiemu uregulowaniu i takiej praktyce, nie wymaga on od właściwego sądu krajowego samodzielnego przekazania byłemu posiadaczowi świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego, w stosownym przypadku za pośrednictwem jego adwokata, pewnych informacji niejawnych, jeżeli nieprzekazanie tych informacji byłemu posiadaczowi lub jego adwokatowi nie okazuje się uzasadnione. Dokonanie tego należy w stosownym przypadku do właściwego organu krajowego. Jeżeli organ ten nie zezwoli na to przekazanie, sąd ten przeprowadza badanie zgodności z prawem cofnięcia świadectwa bezpieczeństwa przemysłowego wyłącznie na podstawie powodów i dowodów, które zostały podane do wiadomości.

Podpisy